

Amsterdam, 29 May 2015.
Newsletter Parool.

Small movements, speaking faces (english translation from dutch review)

*Togethering, a group solo
& Blink*

By Alice Chauchat & Michelle Moura
Seen 28/5 Where Dansmakers aan 't IJ
Still to be seen 29 and 30/5

Hans and Gretchen lost in a forest? Manga girls? Angels? Shamans? You do not know what you are seeing in *Blink*. On the contemporary-fairy tale like soundscape by Stefan Martin Schneider – with sounds of rhythmically hitting pebbles and spacious murmuring – the Brazilian Michelle Moura and Clara Saito are moving in a hypnotic rhythm.

Eyes closed, eyes open, eyes turning upward, the body bent a bit forward, arms tentatively upward, hands rising to the heavens pleading. The movements are small and measured, the expression comes mostly from the face. Fear, happiness, surprise, enjoyment, sadness; we see it all.

Movements are made by each of them in their own manner, from time to time there is a mini-unison. They may touch each other briefly, or look at each other, or at the audience. But mostly it seems they are looking inward, or upward. Everything stays slow motion, a fascinating ritual.

After thirty minutes the couple sits on the floor. The light dims, but the music accelerates and the facial movement increases. It is now the mouth that moves: it hums, it sings, their sounds are processed by the computer and returns with an echo and warp. Saito repeats a single, low tone. Moura interferes with strong screeches of a monstrous cat and fragments of text like a croaking pop diva.

Together they build a strong crescendo, and then downward, and then this 'generative dance for the retina and the

Clara Saito (links) en Michelle Moura in *Blink*, waarin alles slow motion blijft, een fascinerend ritueel.

FOTO NELLIE DE BOER

Kleine bewegingen, sprekende gezichten

DANS
TOGETHERING, A GROUP SOLO & BLINK

Door Alice Chauchat & Michelle Moura
Gezien 28/5 Waar Dansmakers aan 't IJ
Nog te zien 29 en 30/5, aldaar

★★★★☆

Hans en Grietje verdwaald in het bos? Mangameisjes? Engelen? Sjamanen? Je weet niet wat je ziet in *Blink*. Op een eigentijds-sprookjesachtige soundscape van Stefan Martin Schneider – met ritmisch ketsende kogeljes en ruimtelijk rondzwierende ruisen – bewegen de Braziliaanse Michelle Moura en Clara Saito in een hypnotiserende cadans.

Ogen dicht, ogen open, ogen weggedraaid naar boven, het lichaam een beetje naar voren gebogen, armen aarzeland omhoog, handen vragend ten hemel. De bewegingen zijn klein en afgestemd, de zeggingskracht komt vooral van het gezicht. Angst, geluk, verbazing, genot, verdriet, vreugde; we zien het allemaal.

Bewegingen maken de twee vooral zelfstandig, soms is er een mini-unisono. Af en toe raken ze elkaar kort aan, kijken ze elkaar aan, of het publiek. Maar meestal lijken ze naar binnen te kijken, of naar boven. Alles blijft slow motion, een fascinerend ritueel.

Na dertig minuten zit het tweetal op de grond. Het licht dooft, maar de muziek wordt sneller en de mimiek extremer. Het is nu vooral de mond die beweegt: hij neuriet, zingt, gaat door de computer en keert terug met echo en vervorming. Saito herhaalt eenzelfde, lage toon; Moura komt ertussendoor met uithalen van een monsterlijke kat en tekstflarden van een krassende popdiva.

Samen bouwen ze een stevig crescendo op, en weer af, en dan is deze 'generatieve dans voor het netvlies en de gehoorgang', zoals choreografe Moura hem zelf noemt, ten einde. Helaas, helaas.

Moura is een van de vier Masters of Choreography die dit jaar aan de Amsterdamse Theaterschool afstuderen. De studenten van dit tweejarige traject waren al een aan-

tal jaren choreograaf en stuitten op vragen die ze wilden onderzoeken. Dat deden ze samen en nu presenteren ze hun afstudeerproject.

Dat kan ook de vorm aannemen van een lezing-met-beweging, zoals Alice Chauchat laat zien. De rol van gastvrouw, spreker, danser neemt ze beurteilungen op zich – de overgangen zijn volkomen soepel, en dat is knap.

'Ik dans om mezelf gezelschap te houden,' laat ze ons weten. Maar ze wil ook uitvinden hoe zij en wij elkaar kunnen ontmoeten, helpen, op andere gedachten brengen. Een filosofische gebeurtenis, deze 'groepssolo' over samenzijn. Gezelschapsdames in het negentiende-eeuwse Frankrijk, Gertrude Stein en Alice B. Toklas passerden de revue. Net als de telepathische dans: wij denken hem, zij voert hem uit en daarna zwijgen we erover en hoeven we niet te weten waar die over ging.

Morgen komen de mannelijke masters aan de beurt, overmorgen is werk van het hele afstudeerkwartet te zien. Deze twee vrouwelijke masters bezorgden ons in elk geval een bijzonder verrassende en prikkelende avond. Voedsel voor de geest, *eye en ear candy* voor de verbeelding.

Jacq. Algra

ears', as choreographer Moura calls it, is ended. Unfortunately, regrettably.

Moura is one of the four Masters of Choreography who graduate from the Amsterdam Master of Choreography at the Amsterdam Theaterschool this year. The students of this two year trajectory already work for a few years as choreographer and decided to spend time to investigate on questions in their work. They did this together and now present their graduation work.

That can also take the form of a lecture-with-movement, as Alice Chauchat shows. The role of host, speaker, dancer, she takes these one by one, through smooth and easy transitions, that is impressive.

'I dance to accompany myself', she informs us. But she also wants to find out how she and we can meet each other, help each other, to come to new thoughts. A philosophical event, this 'groupsolo' about togetherness. Ladies companions from the 19th century, Gertrude Stein and Alice B. Toklas are referred to. Just like the telepathic dance: we think it, and she executes it, and afterwards we stay quiet, do not need to know what it was about.

Tomorrow the male masters have their turn, the day after tomorrow the work of the whole graduating quartet can be seen. These two female masters have given us an inspiring and stimulating evening. Nourishment for the mind, eye and ear candy for the imagination.

Jacq. Algra